

HIDEO YOKOYAMA

TOKYO
TAPES
NR. 6-4

'Dit boek is een fantastisch originele verrassing.'

- *The New York Times*

XANDER

THRILLER

HIDEO YOKOYAMA

Tokyo tapes nr. 6-4

Vertaald door Robert Neugarten

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *64*
Oorspronkelijke uitgever: Bungeishunju Ltd., Tokio, Japan
Vertaling: Robert Neugarten
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Auteursfoto: Bungeishunju Ltd., Tokio, Japan
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Sebes & Bisseling
Literary Agency en The English Agency (Japan) Ltd.

Copyright © 2012 Hideo Yokoyama
Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 647 9 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Sneeuwvlokken dansten door het avondlicht.

De man stapte met stijve benen uit de taxi. Een forensisch onderzoeker in een lange politiejas stond bij de ingang van het gebouw te wachten en bracht hem naar binnen. Ze liepen langs de werkplek van de wachtcommandant en vervolgens door een slecht verlichte gang voordat ze een zijdeur namen naar de parkeerplaats voor het politiepersoneel.

Het lijkenhuis was een losstaand, raamloos gebouw met een tinnen dak aan de andere kant van het terrein. Aan het gedempte grommen van de afzuigkap hoorde hij dat er een lichaam binnen lag. De agent opende de deur en deed een stap naar achteren. Hij keek de man met een eerbiedige blik aan om hem te laten weten dat hij buiten zou wachten.

Ik ben vergeten te bidden.

Yoshinobu Mikami duwde de deur open. De scharnieren kreunden. Zijn ogen en neus namen cresol waar. Hij voelde hoe Minako's vingertoppen zich in de stof van zijn jas groeven, zijn elleboog in. Fel licht scheen vanaf het plafond. De met blauw vinyl beklede onderzoekstafel kwam tot zijn middel. Onder een wit laken was een menselijke vorm zichtbaar. Mikami deinsde terug toen hij de afmetingen zag: te klein voor een volwassene maar overduidelijk geen kind.

Ayumi...

Hij slikte het woord in, bang dat het lichaam dat van zijn dochter zou worden als hij haar naam uitsprak.

Langzaam trok hij het laken weg.

Haar. Voorhoofd. Gesloten ogen. Neus, lippen... kin.

Het bleke gezicht van het dode meisje werd zichtbaar. Tegelijkertijd begon de ijskoude lucht weer te circuleren. Minako duwde haar voorhoofd tegen zijn schouder. De druk van de vingers tegen zijn elleboog nam af.

Mikami staarde naar het plafond en ademde diep in. Nader onderzoek van het lichaam was niet nodig. De reis vanuit Prefectuur D – eerst per kogeltrein, later een taxi – had vier uur geduurd, maar het proces van identificatie slechts enkele seconden. Een jong meisje, verdronken, zelfmoord. Ze hadden geen tijd verspild nadat ze waren gebeld. Het meisje, zo was hun verteld, was even na twaalf uur 's middags gevonden in een meer.

Haar kastanjebruine haar was nog vochtig. Ze leek vijftien of zestien te zijn, misschien iets ouder. Ze had niet lang in het water gelegen. Er waren geen tekenen van zwellen en het ranke silhouet was van haar voorhoofd tot haar wangen ongebroken, net als haar kinderlijke lippen, geconserveerd alsof ze nog leefde.

Het leek op bittere ironie. De fijne gelaatstrekken waren, zo vermoedde hij, van het soort dat Ayumi altijd had willen hebben. Zelfs nu, drie maanden later, kon Mikami nog altijd niet in kalmte terugdenken aan wat er was gebeurd.

Ze hadden boven in Ayumi's kamer een geluid gehoord. Een woest geluid, alsof iemand probeerde door de vloer heen te schoppen. Haar spiegel lag in stukken op de vloer. Ze zat met het licht uit in de hoek van haar kamer. Ze stompte zichzelf in haar gezicht, krabde eraan, probeerde het kapot te trekken. 'Ik haat dit gezicht. Ik wil dood.'

Mikami keek naar het dode meisje en duwde zijn handen tegen elkaar. Ook zij moest ouders hebben. Ze zouden vanavond of morgen hierheen moeten komen en de afschuwelijke werkelijkheid onder ogen zien.

'Laten we gaan.'

Zijn stem was schor. Er zat iets droogs vast in zijn keel.

Minako maakte een lege indruk. Ze probeerde niet eens te knikken. Haar gezwollen pupillen waren als glaskralen, zonder enige gedachte of emotie. Dit was niet de eerste keer. Ze hadden de afgelopen maanden al twee lichamen van Ayumi's leeftijd geïdentificeerd.

Buiten was de sneeuw in ijzel veranderd. Op de donkere parkeerplaats stonden drie mensen krijtachtige wolkjes uit te blazen.

'Wat een opluchting.'

De bleke, goedgehumeurde commandant van het bureau gaf hem

met een weifelende glimlach zijn kaartje. Hij droeg, al was het na kantooruren, zijn volledige uniform. Dat gold ook voor de directeur en voor de chef van de afdeling Criminele Recherche die hem flankeerden. Mikami wist dat het een teken van respect was voor het geval hij het meisje zou hebben geïdentificeerd als zijn dochter.

Hij begroette de mannen met een lage buiging. ‘Fijn dat u zo snel contact heeft opgenomen.’

‘Geen dank.’ We zijn allemaal politie. Zonder verdere plichtplegingen gebaarde de commandant naar het gebouw en zei: ‘Kom vooral binnen om even op te warmen.’

Mikami werd van achteren in zijn jas gepord. Hij draaide zich om en zag Minako’s smekende blik. Ze wilde zo snel mogelijk vertrekken. Zo dacht hij er ook over.

‘Dat is heel vriendelijk, maar we moeten gaan. We moeten een trein halen.’

‘Nee, blijft u toch. We hebben een hotel geboekt.’

‘We waarderen uw vriendelijkheid, maar we moeten echt gaan. Ik moet morgen werken.’

Terwijl hij dit zei, liet de commandant zijn ogen zakken naar het kaartje in zijn hand.

Commissaris Yoshinobu Mikami. Persofficier. Inspecteur bij het Departement van Administratieve Zaken. Personeelsdivisie, Politiehoofdkwartier Prefectuur D.

Zuchtend keek hij weer op.

‘Dat is vast lastig, met de pers omgaan.’

‘Soms wel,’ zei Mikami ontwijkend. Hij zag de muitende gezichten van de verslaggevers voor zich die hij bij Mediarelaties had achtergelaten. Ze voerden een verhitte discussie over de lay-out van persberichten toen hij was gebeld met het nieuws over het verdronken meisje. Hij was opgestaan en zonder een woord weggelopen. Dat kwam hem op de woede te staan van de verslaggevers, die geen weet hadden van zijn familiesituatie. ‘We zijn nog niet klaar. Slaat u op de vlucht, Mikami?’

‘Werkt u al lang voor Mediarelaties?’ De commandant keek hem vol mededogen aan. Bij districts bureaus was het meestal de onder-

commandant die de relatie met de pers onderhield. Op kleinere regionale bureaus stond de commandant zelf in de vuurlinie.

‘Pas sinds het voorjaar. Al heb ik er lang geleden al enige tijd gewerkt.’

‘Heeft u altijd bij Administratieve Zaken gezeten?’

‘Nee, ik ben lang rechercheur geweest bij Tweede Divisie.’ Het vulde hem nog altijd met enige trots.

De commandant knikte onzeker. Het was onwaarschijnlijk dat hij al eerder had meegemaakt dat een rechercheur overstapte naar de rol van persofficier, zelfs bij regionale korpsen.

‘Ik kan me voorstellen dat de pers goed naar u en uw inzichten over het recherchewerk luistert.’

‘Dat mag ik zeker hopen.’

‘Dat is hier nogal een probleem, ziet u. Sommige journalisten schrijven gewoon wat ze willen, of het nu waar is of niet.’

De commandant zwaaide met een boze blik op zijn gezicht in de richting van de garage. Mikami constateerde verontrust dat de koplampen van de zwarte auto van de commandant aanflitsten. Van de taxi die hij had laten wachten ontbrak elk spoor. Hij werd opnieuw in zijn rug gepord, maar hij wilde liever niet opnieuw een taxi bellen en de commandant met zijn goede bedoelingen van streek maken.

Het was al donker toen ze naar het station reden.

‘Dit is het meer,’ zei de commandant, die op de passagiersstoel zat. Hij leek onder de indruk te zijn van de diepe duisternis rechts van het raam. ‘Internet is weerzinwekkend. Er is een afschuwelijke website met de “Tien populairste zelfmoordplekken”. Dit meer staat op de lijst. Ze hebben er een enge naam voor bedacht, het “Meer der Beloften” of zoiets.’

‘Het “Meer der Beloften”?’

‘Als je er vanuit een bepaalde hoek naar kijkt, heeft het de vorm van een hart. De website beweert dat het meer je in het volgende leven echte liefde in het vooruitzicht stelt. Dat meisje van vandaag was al de vierde. Een poos geleden is er eentje helemaal vanuit Tokio gekomen. De pers schreef erover en nu krijgen we ook met de tv te maken.’

‘Vreselijk.’

‘Inderdaad. Schandalig dat ze zo leuren met artikelen over zelfmoord. Als we wat tijd hadden gehad, Mikami, zou ik u hebben gevraagd of u misschien tips heeft voor de omgang met die mensen.’

De commandant bleef maar praten, alsof hij stilte ongemakkelijk vond. Maar Mikami had geen behoefte aan geanimeerde conversatie. Hoewel hij dankbaar was voor de tact van de commandant, werden zijn antwoorden steeds korter.

Het was een vergissing. Het was niet Ayumi. Niettemin waren zijn gedachten vreugdeloos, net als op de heenweg. Bidden dat ze niet hún dochter was. Hij wist maar al te goed dat het gelijkstond aan de wens dat ze andermans dochter was.

Minako zat volmaakt onbeweeglijk naast hem. Hun schouders raakten elkaar. Die van haar voelden abnormaal frêle aan.

Bij een kruispunt sloeg de auto af. Recht voor hen werd het felle licht van het treinstation zichtbaar. Het plein voor het stationsgebouw was groot en weids. Er stonden verschillende herdenkingsmonumenten. Veel mensen liepen er niet. Mikami had gehoord dat de bouw van het station het resultaat van een politiek steekspel was geweest waarbij niemand zich had bekommerd om de aantallen reizigers.

‘Stap vooral niet uit, u zou alleen maar nat worden,’ zei Mikami gehaast. Hij had het achterportier al half geopend. Niettemin was de commandant eerder uitgestapt dan hij. Zijn gezicht was rood aangelopen.

‘Aanvaard alstublieft mijn excuses voor de onbetrouwbare informatie en de moeite die u heeft moeten doen om hier te komen. We dachten op grond van haar lengte en de locatie van de moedervlek dat ze misschien... Ik hoop dat we u niet te veel ongemak hebben bezorgd.’

‘Natuurlijk niet.’

Mikami zwaaide met een hand om die gedachte af te wimpelen, maar de commandant pakte de hand.

‘Het komt echt goed. Uw dochter leeft en is gezond. We zullen haar vinden. U heeft 260.000 vrienden die dag en nacht naar haar zoeken.’

Mikami bleef voorovergebogen naar de rode achterlichten van de wegrijdende auto van de commandant staan kijken. Minako's nek werd nat van de koude regen. Hij trok haar ranke lichaam tegen zich aan en zette koers naar het station. Hij zag het licht van een klein politiestation, een *koban*. Een oude man, een zuiplap misschien, zat op de grond en probeerde zich te ontworstelen aan de greep van een jonge agent.

260.000 vrienden.

Dat was niet overdreven. Districtsbureaus. Koban. Onderafdelingen. Ayumi's foto was naar korpsen in het hele land gestuurd. Politie mannen die hij nooit zou kennen waren dag en nacht gespitst op nieuws over hun dochter alsof ze hun eigen kind was. Het politiekorps... familie. Het vervulde hem met een gevoel van vertrouwen. Er ging geen dag voorbij waarop hij niet dankbaar was voor het feit dat hij deel uitmaakte van een organisatie waarvan de macht zich zo ver uitstreekte. En toch...

Mikami ademde de koude lucht in. Hij had zich nooit voorgesteld dat zijn behoefte aan hulp zijn achilleshiel zou zijn.

Onderdanigheid.

Zo nu en dan naderde zijn bloed het kookpunt. Dat zou hij nooit aan Minako kunnen vertellen.

Om je vermiste dochter te vinden. Haar levend in je armen te houden. Mikami vermoedde dat er niets was wat een ouder niet bereid zou zijn te ondergaan om dat doel te bereiken.

Er werd iets omgeroepen over het perron.

Er waren veel lege stoelen in de trein. Mikami leidde Minako naar een stoel bij het raam en fluisterde: 'De commandant heeft gelijk. Ze is veilig. Ze maakt het goed.'

Minako zei niets.

'Ze zullen haar snel vinden. Je hoeft je geen zorgen te maken.'

'... ja.'

'We zijn een paar keer gebeld, weet je nog? Ze wil terugkomen. Het is gewoon trots. Je zult zien dat ze op een dag gewoon weer opduikt.'

Minako oogde nog net zo hol als eerder. Haar elegante gelaats-

trekken glommen in het donkere treinraam. Ze zag er uitgeput uit. Aan make-up en kappers deed ze niet meer. Maar wat zou ze ervan vinden als ze inzag dat dat slechts de aandacht vestigde op de natuurlijke, vanzelfsprekende schoonheid van haar gezicht?

Mikami zag ook zijn eigen gezicht in het raam, een spookachtige kopie van Ayumi's gezicht.

Ze had haar gelijkenis met hem vervloekt.

Ze had haar moeders schoonheid tot het brandpunt van haar woede gemaakt.

Hij keek langzaam weg van het raam. Het was tijdelijk, zoals de mazelen. Ze zou vroeg of laat bij zinnen komen. Dan zou ze naar huis komen en haar tong uitsteken, zoals ze als klein meisje altijd had gedaan als ze stout was geweest. Het was uitgesloten dat ze hen echt haatte, dat ze hen wilde kwetsen. Niet Ayumi.

De trein slingerde een beetje. Minako leunde tegen zijn schouder. Vanwege haar onregelmatige ademhaling kon hij niet uitmaken of ze kreunde of alleen maar sliep.

Mikami sloot zijn ogen.

Het raam was er nog altijd, onder zijn oogleden, en weerspiegelde de slecht bij elkaar passende echtelieden.

2

Al sinds de ochtend waaide er een krachtige noordenwind over de vlaktes van Prefectuur D.

De stoplichten verderop stonden op groen, maar het verkeer zat vast en Mikami kwam maar traag vooruit. Hij haalde zijn handen van het stuur en stak een sigaret op. Er werd gebouwd aan alweer een groep torenflats met appartementen, die geleidelijk het silhouet van het door zijn voorruit zichtbare gebergte afdekten.

580.000 huishoudens. 1.820.000 inwoners. Mikami herinnerde zich de cijfers uit het demografisch onderzoek dat hij in de ochtendkrant had gelezen. Bijna een derde van dat inwonertal woonde of werkte in Stad D. Na een langdurig en ingewikkeld proces was de stad succesvol versmolten met de naburige steden en dorpen en werd vaart gemaakt met de centralisatie. Het werk aan een overkoepelend systeem van openbaar vervoer – het allereerste agenda-punt – moest niettemin nog beginnen. Aangezien er amper treinen en bussen in gebruik waren, die ook nog eens uiterst onpraktische routes reden, waren de wegen volgepakt met auto's.

Schiet verdomme een beetje op, mompelde Mikami in zichzelf. December was vijf dagen onderweg en de opstoppingen in de ochtend waren erger dan ooit. De radio leek elk moment te kunnen verkondigen dat het acht uur was. Voor zich zag hij het vijf verdiepingen tellende politiehoofdkwartier van de prefectuur. De aanblik vervulde hem, hoewel hij maar een halve dag naar het noorden was geweest, met een onverwacht nostalgisch gevoel naar de kille maar vertrouwde buitenmuren van het gebouw.

Hij had niet dat hele eind hoeven reizen. Hij had meteen geweten dat het tijdverspilling zou zijn. Dat was hem nu, een dag later, wel duidelijk. Ayumi had een uitgesproken hekel aan kou. Het was een bespottelijke gedachte dat ze naar het noorden zou trekken, laat staan dat ze zou besluiten in een bevroren meer te springen.

Mikami doofde zijn sigaret en gaf gas. Er was vlak voor hem ruimte ontstaan voor een paar auto's.

Hij arriveerde ondanks de opstoppingen niet te laat. Hij zette zijn auto op het parkeerterrein van het bureau en haastte zich naar het hoofgebouw. De macht der gewoonte trok zijn ogen naar de voor de pers gereserveerde parkeerplaatsen.

Hij bleef abrupt staan. Het persgedeelte, dat zo vroeg op de dag meestal leeg was, stond vol met auto's. Hij zou binnen journalisten van alle media aantreffen. Heel even vroeg Mikami zich af of er iets was gebeurd. Maar nee, ze waren gekomen om het gesprek van gisteren voort te zetten. Ze zaten waarschijnlijk al op hem te wachten.

Ze staan te popelen.

Mikami ging door de voordeur naar binnen. Het was door de gang nog geen tien stappen naar Mediarelaties. Drie gespannen gezichten keken op toen hij de deur opende. Afdelingsleider Suwa en zijn plaatsvervanger Kuramae zaten achter hun bureau met uitzicht op de deur. Mikumo zat aan het bureau vlak bij de deur.

De krappe ruimte liet slechts ingetogen begroetingen toe.

De kamer was iets groter dan voor de lente, want ze hadden de muur met de archiefkamer laten slopen. Toch kon je amper ademen als alle verslaggevers besloten tegelijk binnen te vallen. Dat was de situatie die Mikami zich had voorgesteld voordat hij binnenkwam, maar de pers was nergens te bekennen. Hij had het gevoel dat hij ternauwernood aan een groot gevaar was ontkomen en nam plaats op zijn stoel bij het raam. Suwa kwam al aanzetten voor hij de kans had gehad hem te wenken. Hij sprak doorgaans nogal terughoudend.

'Meneer. Eh... nog even over gisteren...'

Dat had Mikami niet verwacht. Hij had willen vragen hoe het zat met de pers. Mikami had gisteravond divisiechef Ishii van het Secretariaat gebeld, de man onder wie hij ressorteerde, om hem een volledig verslag te geven van zijn reis en de identificatie. Hij had aangenomen dat Ishii het nieuws zou doorgeven aan zijn staf van Mediarelaties.

'Ze was het niet. Aardig dat u het vraagt.'

De sfeer leek onmiddellijk te verbeteren. Suwa en Kuramae wisselden opgeluchte blikken uit en Mikumo leek tot leven te komen. Ze sprong uit haar stoel en pakte Mikami's mok van de plank.

'Maar nu ter zake, Suwa. Is de pers hier?'

Mikami gebaarde met zijn kin in de richting van een van de muren. De Perskamer was aan de andere kant van het gebouw en huisvestte de Persclub, een informele groep van dertien media.

Suwa keek weer somber.

'Ze zitten er allemaal. Ze willen u lynchen. Ze zullen zo wel komen.'

Lynchen? Mikami was opeens geïrriteerd.

'O, en handig om te weten... ze denken dat u vertrok omdat een familielid van u in kritieke toestand verkeert.'

Mikami zweeg even en knikte.

De sluwe spindoctor. Dat was Suwa ten voeten uit. Hij had carrière gemaakt bij Administratieve Zaken en had nu de rang van assistent-rechercheur. Drie jaar ervaring bij Mediarelaties en twee in het veld als brigadier hadden hem een grondig begrip bezorgd van het ecosysteem van de moderne pers. Hoewel zijn vroegrijpheid weleens irritant kon zijn, had hij het verbijsterende vermogen om de verslaggevers voor zich te winnen en zonder enige frictie afwisselend de rollen van diplomaat en spindoctor te spelen. Het korps had veel waardering voor hem, vooral nu hij zijn vaardigheden tijdens zijn tweede aanstelling nog verder had verfijnd.

Mikami's tweede aanstelling bij de afdeling was minder goed uitgekapt. Hij was zesenvertig en de overplaatsing had plaatsgevonden na twintig jaar afwezigheid. Tot aan het voorjaar was hij plaatsvervangend chef van Tweede Divisie geweest. Daarvoor had hij als afdelingschef bij Geweldloze Misdrijven leidinggegeven aan een team dat corruptie en verkiezingsfraude onderzocht.

Mikami stond op en bekeek het whiteboard naast zijn bureau.

Prefectuur D, Hoofdkwartier van Politie. Persbericht, donderdag 5 december 2002.

Als persofficier was het elke ochtend zijn eerste taak om een overzicht te maken van alle mededelingen die aan de pers zouden worden gedaan.

Het bureau ontving een onophoudelijke stroom telefoontjes en faxen waarin melding werd gemaakt van alle ongelukken en misdrijven die binnen de jurisdictie van de negentien districts bureaus van de prefectuur vielen. Nu de computer grootscheeps in gebruik was genomen, waren daar ook e-mails bij gekomen. Mikami's staf vatte de verslagen samen en bracht exemplaren aan op whiteboards in het kantoor en de Perskamer. Ook onderhielden ze contact met de nieuwsredacties van de televisiezenders in de prefectuur. Alle activiteiten waren erop gericht de verslaggeving van de pers te faciliteren. Desondanks waren de persberichten regelmatig een bron van ergernis.

Mikami keek naar de muurklok. Het was al na half negen.

Wat waren ze daar aan het doen?

'Meneer, heeft u een momentje?' Kuramae was naar Mikami's bureau gelopen. Zijn ranke gestalte contrasteerde met zijn lijvig klinkende naam, waarvan een gedeelte zich liet vertalen als 'pakhuis'. Hij sprak als altijd ingetogen. 'Het gaat... over de aanklacht vanwege prijsafspraken.'

'Natuurlijk. Bent u iets te weten gekomen?'

'Nou... ' Kuramae haperde.

'Wat is er? Weigert de CEO openheid van zaken te geven?'

'Om eerlijk te zijn is het me niet gelukt om...'

'Wat is je niet gelukt?'

De blik in Mikami's ogen werd onbedoeld feller. Tweede Divisie had vijf dagen geleden een aantal mensen gearresteerd op beschuldiging van prijsafspraken rond de bouw van een museum voor de prefectuur. Er waren invallen gedaan bij zes middelgrote bouwbedrijven. Acht managers waren in hechtenis genomen, maar het onderzoek was nog lang niet afgerond. Het primaire doelwit was het bouwbedrijf Hakkaku, een regionale aannemer die, zo dachten ze, het meesterbrein was. Mikami had geruchten gehoord dat de CEO in alle stilte was gesommeerd naar een van de districts bureaus te komen, waar hij zich de afgelopen dagen vrijwillig had laten ondervragen. Als de politie de hoofdschuldige kon arresteren, zou het nieuws in de regionale kranten veel aandacht krijgen.

Het was bij Tweede Divisie gebruikelijk dat statements – en de formele uitvaardiging van arrestatiebevelen – tot de avond werden uitgesteld. Mikami had Kuramae eropuit gestuurd om de situatie in kaart te brengen omdat hij hoopte zo problemen met de deadlines voor het nieuws van morgen te omzeilen.

‘Is u duidelijk geworden of ze de CEO naar het bureau hebben laten komen?’

Kuramae oogde mistroostig. ‘Ik heb het aan de plaatsvervangend chef gevraagd, maar hij...’

Het was duidelijk wat er was gebeurd. Ze hadden besloten Kuramae als een spion te behandelen.

‘Geeft niet. Ik loop er straks wel even langs.’

Mikami zag Kuramae met ingevallen schouders afdruipen en zuchtte bitter. Kuramae had eerder een kantoorbaan gehad bij een van de districts bureaus van Tweede Divisie. Mikami had hem gestuurd omdat hij hoopte dat hij zijn contacten daar zou kunnen gebruiken om nieuwe informatie los te krijgen. Dat was te optimistisch geweest. Veel rechercheurs meenden nog altijd dat alles wat je aan Mediarelaties doorspeelde bij de pers terechtkwam, die het vervolgens als onderhandelingsinstrument inzette.

Mikami had er destijds ook zo over gedacht.

Als jonge rechercheur had hij Mediarelaties gezien als een afdeling om te wantrouwen. Een speelbal van de pers. De waakhond van Administratieve Zaken. Een plek om je op examens voor te bereiden. Hij had zulke dingen in navolging van zijn kritische superieuren ook gezegd. Hij vond de intieme relatie die de afdeling met de pers onderhield weezinwekkend. Avond aan avond zaten ze met de verslaggevers te drinken en complimentjes uit te delen. Op plaatsen delict hielden ze zich afzijdig, als toeschouwers die met de pers stonden te babbelen.

Mikami had hen nooit als collega's gezien.

Vandaar dat hij zo gedeprimeerd was geraakt toen hij in de loop van zijn derde jaar als rechercheur naar Mediarelaties werd overgeplaatst. Hij dacht dat hij was gebrandmerkt als mislukkeling. Toen hij wanhopig aan de baan begon, was hij zich terdege bewust van

zijn onvermogen om zich van zijn taken te kwijten. Maar al een jaar later – hij had nog niet eens alle kneepjes van zijn nieuwe baan onder de knie – werd hij weer teruggeplaatst naar Criminele Recherche.

Hij was dolblij, maar kon het hiaat van een jaar in zijn carrière als rechercheur niet helemaal afschrijven als een gril van HR. Hij ontwikkelde een sluimerende argwaan voor het systeem, die gepaard ging met sterke angstgevoelens. Hij stortte zich met nieuwe urgentie in zijn werk maar hield altijd één oog gericht op de volgende ronde overplaatsingen. Zelfs vijf of tien jaar later had dat ongemakkelijke gevoel hem niet helemaal verlaten. Het leed geen twijfel dat zijn angst zijn onverschrokken toewijding versterkte. Hij weigerde de touwtjes te laten vieren, voor welke verleiding dan ook te bezwijken, te ontspannen. Die aanpak bleek succesvol. In zijn periode bij Eerste Divisie kreeg hij de ene onderscheiding na de andere, of hij nu werkzaam was bij Diefstal, Gewelddelicten of Speciale Onderzoeken.

Maar pas na zijn overplaatsing naar Tweede Divisie had Mikami zijn potentieel als rechercheur volledig vervuld. Hij specialiseerde zich in niet-gewelddadige misdrijven en wist in de hoofdkwartieren van zowel het districtskorps als dat van de prefectuur zijn eigen terrein af te bakenen.

Nog altijd durfde hij zichzelf niet een echte, door de wol geverfde rechercheur te noemen. En zelfs als hij het had gewild, zouden veel mensen uit zijn omgeving hem nooit laten vergeten wat er was gebeurd. Elke keer als er gevoelige informatie over een zaak naar de pers werd gelekt, ontweken zijn collega's en superieuren oogcontact met hem. Dat kon hij niet volledig aan paranoia toeschrijven. De kille doodsangst als de onzichtbare voelsprietten van de heksenjacht naderden was alleen invoelbaar als je hem zelf had ervaren. Men vroeg Mikami nooit mee te werken aan het onderzoek naar de bron van zulke lekken, hoeveel indruk hij met zijn werk ook op zijn bazen maakte, en ondanks zijn promotie van assistent-rechercheur tot rechercheur. Het was alsof zijn tijd bij Mediarelaties hem als een strafblad werd nagedragen.

‘Je wordt onze nieuwe liaison met de pers.’

Mikami's brein was een vacuüm geworden toen Akama, de baas

van Administratieve Zaken, hem eerder dat voorjaar onofficieel van zijn overplaatsing op de hoogte had gebracht. 'Strafblad' was het enige woord dat hem te binnen schoot.

Akama had de redenen voor de aanstelling toegelicht:

'Ik wil niet machteloos toezien terwijl de pers ons aanpakt voor elke vergissing die we maken. Ze ontberen zowel integriteit als een gevoel voor sociale rechtvaardigheid. Het ondermijnen van ons gezag lijkt hun enige doel te zijn. We zijn te lief geweest en nu proberen ze misbruik te maken van ons vertrouwen. We hebben iemand nodig zoals u, Mikami. Een harde persofficier, een taaie kerel die niet meteen terugdeinst als ze hem boos aankijken.'

Mikami kon die woorden moeilijk accepteren. De politie was doordrongen van een cultuur van stoere mannelijkheid en machtsvertoon. Er was noch bij Criminele Recherche, noch daarbuiten een tekort aan woest ogende kerels. Wat schoot Personeelszaken ermee op als een in topvorm verkerende rechercheur met veel kennis van de juiste toepassing van het strafrecht werd aangesteld als poortwachter, een rol die niets te maken had met de centrale missie van het korps?

Akama had de overplaatsing als een buitenkansje gepresenteerd. En ja, de post zat op directeursniveau en zou normaal gesproken buiten Mikami's bereik hebben gelegen. En ja, zijn promotie tot commissaris was gegarandeerd. Maar ook bij Criminele Recherche had Mikami kunnen rekenen op promotie binnen twee of drie jaar. Hij vond het onprettig dat die wortel hem werd voorgehouden terwijl de promotie hem naar een heel ander terrein van expertise voerde.

Hij was ervan overtuigd dat zijn 'strafblad' een rol had gespeeld bij het overplaatsingsbesluit. Als voor een positie verschillende kandidaten in aanmerking kwamen, koos Personeelszaken voor de zekerheid altijd degene met de meeste ervaring op het desbetreffende terrein. Mikami had minder problemen met het feit dat hij was gekozen dan met de gedachte dat Criminele Recherche hem had voorgedragen.

Nog diezelfde avond had Mikami op zijn tanden gebeten en had

hij Arakida, de baas van Criminele Recherche, thuis opgezocht. ‘Het besluit staat vast,’ was alles wat hij had gezegd. Net als twintig jaar eerder. Mikami had het gevoel dat de man totaal geen oog had voor zijn talent als politieman. Zijn teleurstelling en het gevoel dat hij was afgedankt werden aangescherpt door de talloze jaren waarin hij vol plichtsbetrachting als rechercheur had gewerkt.

Hij zou over een paar jaar terugkeren naar Criminele Recherche. Maar voorlopig had Mikami zich de rol van persofficier eigen gemaakt. Hij had een gelofte afgelegd: hij zou al zijn emoties indammen en nooit de kantjes eraf lopen. Hij zou zijn eerdere vergissingen niet herhalen, zou niet nalatig worden, geen tijd verspillen. Al die jaren van hard werk hadden in elk geval geresulteerd in een lichamelijke en mentale aanpak die ervoor zorgde dat hij elk probleem dat hij aantrof probeerde op te lossen.

Zijn eerste taak was een grondige reorganisatie van Mediarelaties.

Hij was begonnen met een offensief tegen Criminele Recherche. Hij had informatie over lopende zaken nodig om als ruilmiddel te gebruiken. Hij begreep dat keiharde info het enige wapen was waarover hij in zijn omgang met de verslaggevers beschikte. Hij wilde hen gewapend tegemoet treden. Hij wilde een volwassen relatie opbouwen waarin beide partijen tegen elkaar opgewassen waren. Administratieve Zaken zou zich steeds minder vaak met de zaak bemoeien. De patstelling tussen drie partijen zou verleden tijd zijn. Die gedachte vormde de basis voor Mikami’s hervormingen.

Criminele Recherche – de zelfbenoemde stier van de in het veld opererende divisies – had een forse verdedigingsmuur opgetrokken. Datzelfde gold voor Tweede Divisie, waar Mikami jaren had gewerkt. Maar zijn grootste probleem was dat Eerste Divisie niets wilde loslaten. Hij had er een gewoonte van gemaakt om dagelijks tijdens de lunch als een pelgrim alle divisies in de periferie van Eerste Divisie te bezoeken om een praatje met de managers te maken en zo meer te weten te komen over hun lopende onderzoeken. Buiten het werk zette hij zijn persoonlijke netwerk in om contact te leggen met rechercheurs uit het middenkader. Op openbare feestdagen en vrije dagen verscheen hij zomaar met kleine cadeaus bij hun flats.